

mede Hunde, og det er ogsaa Grunden, hvorfor jeg i sin Tid har troet at burde modsætte mig Udvikelsen af Lovforslagets Bestemmelser til Landdistricterne. Jeg siger, at naar Kjøbstæderne haandhæve Loven med tilbørlig Kraft, have de et Værn imod Hundene fra Landdistricterne, og det er en Grund mere for mig til at fraraade det ærede Thing at vedtage Endringsforslaget. Jeg skal yderligere tilføie, at jeg heller ikke finder Affattelsen navnlig af Slutningen af Endringsforslaget heldig; thi det er et ganske extraordinært Udtryk i vor Lovgivning, naar det deri hedder: „hvormod der ikke kan paalægges den Eier, der engang har gjort Anmeldelse, Straf for at undlade Betalingen.“ Vi pleie dog ikke i vor Lovgivning at optage de Tilfælde, hvori Folk skulde være straffrie; men vi indskrænke os til at anføre de Handlinger, der skulde være strafbare. — Med Hensyn til det subsidiaire Forslag under Nr. 5 skal jeg bemærke, at jeg ikke kan dele den ærede Forslagsstillers Mening om, at det skulde være nødvendigt udtrykkelig at tilkjendegive i denne Lov, at den ikke gjælder for Kjøbenhavn, Lovforslaget tilkjendegiver sig jo i sin Titel udtrykkelig som et Tillæg til Placaten af 1824, og at denne ikke var anvendelig for Kjøbenhavn, kan der formeentlig ikke være Tvivl om; den henviser selv i sin Indledning til de Bestemmelser, der gjælde for Kjøbenhavn, og som den lader blive staaende. Jeg troer derfor ikke, at dette subsidiaire Forslag er nødvendigt. Med Hensyn til det af samme ærede Medlem principaliter stillede Forslag under Nr. 4 skal jeg sige, at jeg er tilbøielig til at hylde, at Forslaget under Nr. 2 b vedtages, men naar det skeer, vil jo Forslaget under Nr. 4 bortfalde. Skulde derimod Resolutatet blive, at Bestemmelsen i § 2 om Lovens Udvikelse til Landdistricterne opretholdes, har jeg ikke noget Væsentligt at indvende imod, at den ogsaa kommer til at gjælde for de til Kjøbenhavn grændsende Landdistricter. Derved kommer ganske vist ogsaa den nødvendige Tilføielse til, at Loven ikke gjælder for Kjøbenhavn; men dette kan jo ialfald ikke gjøre nogen Skade. Jeg kommer nu til det af mig allerede berørte subsidiaire En-

dringsforslag under Nr. 2 b, som gaaer ud paa, at den i Landstinget stete Tilføielse, hvorefter Justitsministeren bemyndiges til at udvide Lovens Bestemmelser til ogsaa at gjælde for Landdistricterne, skulde bortfalde. Jeg udtalte allerede ved første Behandling, at min Modstand imod denne Bestemmelse ikke var saa stor, at jeg, naar Loven ellers usforandret gik igennem, skulde tilraade at udstemme den. Jeg antager imidlertid, at Loven neppe vil gaae usforandret igennem dette Thing, og jeg skal derfor følge min oprindelige Mening og ialfald for mit eget Vedkommende stemme for det subsidiaire Forslag under Nr. 2. Jeg har allerede med Hensyn til Forslaget under Nr. 1 antydet nogle af de Grunde, hvorfor jeg ikke anseer det fornødent at udvide Loven til Landet, og jeg kan heller ikke tiltræde de Grunde, der bleve anførte derfor af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgfreds (Koch), navnlig naar han fremhævede, at der her var Tale om en Skat, som blev lagt paa Kjøbstæderne, og at der derfor var saameget mere Grund til ogsaa at lægge den paa Landdistricterne. Jeg betragter ikke den Afgift, her er Tale om, som en Skat, man lægger paa Kjøbstæderne, men som et Vaaben, man giver dem i Hænde for at afværge et Døde, der truer dem i langt høiere Grad end Landdistricterne. Det ærede Medlem vilde ikke anerkjende Nødtigheden af den Betragtning, jeg tidligere har fremsat, nemlig at man, hvor det gjælder om at assimilere saadanne Landdistricter med Kjøbstæderne, skulde gjøre det heelt og ikke stykkevis, det vil sige, man skulde ikke indføre først een Stump fælles Lovgivning og derefter en anden Stump fælles Lovgivning, saaledes at man tilsidst ikke veed, hvor man er henne med disse Landdistricter. Naar det ærede Medlem siger, at det er vanskeligt at incorporere saadanne Landdistricter, har han forsaavidt Ret, som dette er vanskeligt for Tiden, men det er netop, fordi man har fulgt den forkerte Fremgangsmaade, idet man, hvergang der er opstaaet det Dødsdeels at faae Landdistriktet indpodet i Kjøbstaden, har gjort det. Derved bliver Drangen til en Incorporation aldrig synderlig